

Στη βία της μακριάς σιωπής
(επιστολή στην Ενοχή)

Όλη μέρα μες στη νύχτα
σ' ακούω να σωπαίνεις
εσύ Ενοχή, Θεά πικρή
πάντα τον ήλιο κλέβεις

Κι αν στο σκοτάδι ένα φως
λίγο να δω θελήσω
δεσπόζεις πάντα σα σκιά
που δίπλα αντικρίζω

Μέσα στα μάτια με κοιτάς
κι ως την ψυχή μου φτάνεις
από το σβέρκο με κρατάς
ποτέ σου δε με χάνεις

Όποτε πάω να χαρώ
σε νιώθω ν' ανεβαίνεις
από το μέσα ως μέσα μου
τον πόνο ανακατεύεις

Χρωστούμενα κρατάς παλιά κι αιώνια
κρυμμένα
στη βία της μακριάς σιωπής
σε όνειρα θλιμμένα

Εγώ που εγώ σε γέννησα
άλλο δε σε αντέχω
να έχω μπροστά λίγη ζωή
κι όμως να μην την έχω

Στο πρόσωπό σου με μισώ
μα αν δε σε δω με χάνω
κι όταν να φύγω προσπαθώ
μακριά μου είμαι, δε φτάνω

Το πήρα απόφαση και πια
λύτρωση δε ζητάω
αυτά τα ρέστα που χρωστάς
πάντα θα τα κρατάω